

Mål C-98/06

Freeport plc mot Olle Arnoldsson

(begäran om förhandsavgörande från Högsta domstolen)

”Förordning (EG) nr 44/2001 — Artikel 6.1 — Särskilda behörighetsregler — Flera svarande — Rättsliga grunder för talan — Missbruk — Sannolikheten för framgång med talan som väckts vid domstolen i den stat där en av svarandena har hemvist”

Förslag till avgörande av generaladvokat P. Mengozzi föredraget den 24 maj 2007	I - 8321
Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 11 oktober 2007	I - 8340

Sammanfattning av domen

Civilrättsligt samarbete — Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område — Förordning nr 44/2001 — Särskilda behörighetsregler — Flera svarande (Rådets förordning nr 44/2001, artikel 6.1)

Artikel 6.1 i förordning nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område skall tolkas så, att den omständigheten att käromål som har väckts mot flera svarande har olika rättsliga grunder inte utgör hinder för tillämpning av den bestämmelsen.

Det framgår nämligen inte av ordalydelsen i nämnda bestämmelse att det är ett villkor för den bestämmelsens tillämplighet att det föreligger överensstämmande rättsliga grunder för käromålen mot de olika svarandena. Det skall i stället kontrolleras huruvida det mellan olika käromål som en och samma kärke har väckt mot olika svarande finns ett sådant samband att en gemensam dom för dessa käromål är påkallad för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd

av att käromålen prövas i olika rättegångar. För att domar skall anses strida mot varandra räcker det inte att målen får olika utgång.

Denna bestämmelse skall tillämpas då det finns ett samband mellan käromål mot olika svarande vid den tidpunkt då talan väcks, för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd av att käromålen prövas i olika rättegångar, utan att det dessutom är nödvändigt att separat fastställa att talan inte har väckts mot flera svarande endast för att få talan mot en av dessa prövad vid domstol i en annan medlemsstat än den där denne har hemvist.

(se punkterna 38–40, 47, 52 och 54 samt punkterna 1 och 2 i domslutet)